

Ahoj, tak jsem tady

Helena Obadalová
ilustrovala Valerie Skalická

FRAGMENT

Ahoj, tak jsem tady

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Obadalová
Ahoj, tak jsem tady – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ahoj, tak jsem tady

Helena Obadalová
Ilustrovala Valerie Skalická

FRAGMENT

1.

Kdo jsem

Ahoj děti!

Jmenuji se Evangeline, jsou mi čtyři roky a jsem Angličanka. Poznáte mě podle náplastí na kolenou. Často padám, ale vlastně ani nevím proč. Moje maminka se jmenuje Lucie, je Češka a říká mi Ívinko. Maminka je moc hezká, má dlouhé vlasy a zaplétá si je do copu. Poslední dobou má nějakou divnou nemoc. Ráno nemůže snídat, zato večer si na talíř klidně i přidá. Tatínek je Angličan, jmenuje se Steffano a volá na mě princezno Ív. Nosí brýle, ale pořád je někde zapomíná.

Bydlím na jihu Anglie, v jednom malém městě blízko moře s vysokými útesy a kamínkovo-písečnou pláží.

Náš domek má zdi z červených cihel a šedivou střechu. Není velký. V přízemí máme kuchyň a jídelnu s obývánkem. V prvním patře pak ložnici a dětský pokojík pro mě. Ráda lezu i na půdu. Je tam teplo a spousta tajuplných krabic.

Moje okno v pokoji míří na naši malou zahradu. Máme tady lavičku, stůl a sušák na prádlo. Vejde se sem i trampolína a malá houpačka. V rohu zahrádky maminka pěstuje hrášek, rajčata a dýně. Ráda mamince pomáhám při sázení a pletí. Před domkem máme auto a moje červené kolo, kolem zídky nám rostou narcisky.

Když je máma v práci, pracuje v hotelu, chodím do školky. Je na konci naší ulice. Ve školce je spousta dětí. Paní učitelky se stále usmívají. Neumím ještě dobře číst a počítat, zatím se to učím. Taky si ráda hraju. Na maminku, na paní doktorku pro zvířátka, na prodavačku...

Když se táta vrátí z práce, pracuje v kanceláři s počítačem, učí mě jezdit na kole. Společně děláme legrácky, skáče na trampolíně, schováváme se za kůlnu nebo lezeme na strom v rohu zahrady.

2.

Děda a babička

Ahoj děti!

Mě už znáte. I moje rodiče. V Anglii mám ještě babičku, dědečka, dvě tety a dva strejdy, tři sestřenice a jednoho bratrance. Ale pěkně popořadě.

Anglická babička a děda se jmenují Ava a Thomas Smithovi. Bydlí v domku poblíž Londýna, na kraji velkého lesa. O svátcích za nimi jezdíme na návštěvu.

Babička se stará o domácnost. Děda jezdí po světě s velkým nákladním autem a rozváží velké krabice. Ráda si hraju s jejich psem Štístkem, který umí hlídat ovce.

Když jsem byla malá, usnula jsem jednou v psí boudě. Celá rodina mě hledala. Máma plakala, že jsem se ztratila. Hledali mě v lese, kolem potoka, mezi ovce... Až mě Štístko našel. Štěkal před svojí boudou a všechny svolal. Děda mě pak vytáhl ven. Od té doby si ze mě děda dělá legraci a ptá se: „Kde si usteleš dnes ke spaní?“ A já se tomu směju.

V lese žije spousta koní, kteří tu běhají úplně volně. Nikdo se o ně nestará a nekrmí je. Jsou divocí. Když tu někdy pouštíme s tátou draka, koníci jsou zvědaví a často k nám přicházejí hodně blízko. Ale mají rádi svoji svobodu. Nenechají se osedlat ani pohladit.

V lese je moc krásně. Ráda sbírám s mámou houby, kterých je tam spousta. Táta nosí piknikový košík, ve kterém je plno dobrot. Pro každého to, co má rád. Teče tu i potůček. Je čistý, veselý a není hluboký. Je tak akorát na lodičku z kůry.

Naše rodina

Ahoj děti!

Dnes vás seznámím s dalšími členy naší rodiny.

Teta Gina a strejda Georg bydlí v domku na kraji města a mají velkou farmu, na které oba pracují. Mají prasata, ovce, slepice, husy, kočku a psa. Mají i koně a starají se o ně. Jejich holčičky se jmenují Fait a Florence. Jsou starší než já. Když se vidíme, rády mi ukazují svou zahrádku. Mají tam spoustu květin. Některé jsou léčivé. Už jich hodně poznám. Ráda jim pomáhám. Pak si vyjedeme na projíždku na konících.

Teta Jess a strejda James bydlí v panelovém domě v sousedním přístavním městě. Bydlí k nám nejbliž. Doma mají spoustu počítačů a hudebních nástrojů.

Často se vidíme v parku, na pláži u moře nebo na hřišti. Jejich synovi Henrymu je 12 let a hraje na klarinet, jeho sestře Henriettě je 10 let, hraje na klavír a moc hezky zpívá. Henry je můj ochránce. Pořád mě hlídá. Drží mě za ruku v lese.

Drží mě za ruku, když lezu na prolézačku. Drží mě za ruku, když cákám rukou v kaluži. Ale já už nejsem tak malá. A na prolézačky a klouzačku už umím vylézt sama. Ale jsem ráda, že je blízko mě.

Mám je všechny moc ráda. Jsou moje rodina.

A mám i českou rodinu. Ta je taky velká. Ale o ní vám budu vyprávět zase příště.

4.

Moře

Ahoj děti!

Máma je dnes doma. Hurá! Nemusím do školky. Po snídani se mě zeptá: „Co podnikneme?“ Dva dny jsme nebyly u pobřeží, protože moře bylo bouřlivé. Vysoké vlny narážely na bílé útesy. Vítr bral čepice dospělým i dětem. Dnes je nebe klidné, a tak vyrazíme ven. Dojdeme na konec ulice a přejdeme přes rušnou silnici. Nejprve se rozhlédnu vpravo a pak vlevo. I když jdeme přes přechod, jsme opatrné.

Pak procházíme dlouhým parkem. V kapse mám trochu oříšků a semínek slunečnice. Moje veverky dnes už asi snídaly – na zemi všude kolem leží spadané jedlé kaštiny. Ale hladové straky, vrány a holubi si rádi pochutnají na tom, co jim nasypu. Už slyší chrastit mou kapsu. Jejich křídla šustí všude kolem mě. Něco si schovám na zpáteční cestu. Opatrně projdeme kolem líného brontosaura a spícího hada. Pohladím srdíčkový strom a zkontroluji červené kuličky cesmíny. Všude kolem leží spousta polámaných větví po bouřce. Některé malé si беру a mávám jimi jako ve větru.

Přejdeme silnici a vítá nás křik racků. Klikatá pěšinka nás vede dolů k pobřeží. Ale co to? Cesta podél pláže se ztratila v poušti. Všude leží nové písečné duny. Lavičky ztratily nohy a oblázky si moře odneslo domů. Místo nich nám oceán nabídl poklad z mušliček. Jedna je nejhezčí. Je kouzelná. Je plná mořského šumění. Ta se mi do kapsy nevejde – tu mi pohlídá maminka. A pak začínám dělat uprostřed písečných dun oázu. Zasadím sem větvičky jako palmy, udělám dolík, vystelu lístky a kamínky a naplním vodou. Kolem skládám mušličky. Mám nádhernou oázu i se zahrádkou.

A té krásy všude. Vlnky jiskří v ranním slunci. Hlasy racků a nekonečná píseň moře.

I maminka se dneska usmívá. Sbírá mušličky a čelo má bez mráček. Zdá se mi, že poslední dobou je maminka málo veselá. I táta je nějak vážnější. Mají starosti. To se pozná. Dostanou ode mne tu nejkrásnější mušli.

Začíná advent

Ahoj děti!

Je neděle. Dnes začíná advent. Táta i máma jsou doma. Jdeme do kostela svatého Jiří. Mám s sebou svou taštičku, v ní malého medvídka, několik pastelek a obrázky k vybarvování. Smím si tam tiše hrát.

Dnes jsme všichni svátečně naladěni. Všude kolem je fialová barva. Přišel zpívat i školní sbor. My děti pak uděláme společný kruh kolem oltáře a spolu se modlíme. Při loučení dostáváme papírového andílka. Doma si ho vystřihnu, vybarvím a pověším na okno. Jen nevím, jak se bude jmenovat.

Škoda že rodiče nedostali žádného andílka. Ale maminka řekla, že já jsem její andílek. A že jsem jedinečná, úžasná a milovaná. Páni... Zdálo se mi, že se vznáším nad chodníkem a nedotýkám se země.

Doma maminka připravuje malý oběd, trochu toustů, zeleninový salát a rybu. Já si zatím vybarvuju svého andílka a táta mi pomáhá s vystřihováním a skládáním. Jíme, ale rodiče jsou pořád ustaraní. Mají na čele vrásky. Asi proto, že nedostali svého anděla. Ptám se maminky, jestli můžu jít po obědě na půdu. Venku stejně začalo pršet.

Na půdě mám svou tajnou skrýš. Je to obyčejná papírová krabice, ve které mám poklady. Spoustu mušliček, zajímavé kamínky, prstýnek se zeleným očkem od babičky, korálky, duhové pastelky, skákací kuličku s panenkou uvnitř, lak na nehty se třpytkami a malý vánoční řetěz se světýlky. Už vím! Vybrala jsem dvě nejkrásnější mušličky a rozprostřela si staré noviny. Nalakovala jsem mušličky nejprve z jedné strany, pak i z druhé strany. Ale ještě to není ono! Co ještě? Beru nůžky a rozstřihnu svoje korálky. Jejda, to se to kutálí, to asi nebude máma ráda. Pak беру lepidlo a dovnitř každé mušličky nalepím jeden třpytivý červený kamínek. Z lásky!

Kolem okna rozprostřu řetěz a zapnu jej opatrně do zásuvky. Hurááá, svítí. Když přimhouřím oči, světýlka se do sebe rozpíjí. A pak tam ještě pověším na kliku svého anděla. Je to tak krásné jako v nebi.

Vrzne žebřík. Přišli za mnou máma s tátou, že mi něco důležitého musejí říct. Ale já jim skočím do řeči a ukazuji jim tu nádheru a dávám jim do ruky mušličky. Aby jim nebylo líto, že dnes v kostele nic nedostali. A oni jsou dojatí a trochu ulepení od lepidla a laku. Pak si sednou ke mně a společně se díváme skrz barevné světýlkové okno a je nám blaze. Úplně zapomněli na to, že mi chtěli něco říct.

Před večerí se jdeme spolu ještě projít, zachumláme se do kabátů a obujeme si gumáky. Hurááá! To znamená, že můžu chodit i do kaluží. Paráda. Tohle miluju!

A všichni se smějeme a táta hází kuličky jedlých kaštanů kolem maminky a máma se naoko zlobí, že se jí zapletou do vlasů. A táta se omlouvá a líbá maminku a pevně ji drží kolem pasu. A všichni jsme šťastní. Krásná neděle.

